

עפ"ג 56940/03/15 - רמזי אבו סביח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 56940-03-15

לפני כבוד השופט רפי כרמל, אב"ד
כבוד השופט כרמי מוסק
כבוד השופטת שירלי רנר

רמזי אבו סביח ע"י ב"כ עוה"ד זחלקה

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט שמואל הרבסט) מיום 10.2.15 בת"פ 35540-07-13 בצירוף ת"פ 58768-05-13.

כללי

1. המערער הורשע על יסוד הודאתו בגרימת שריפה ברשלנות ובגניבה. הוטלו עליו של"ץ, מאסר על תנאי וצו מבחן. הערעור מופנה כנגד ההרשעה.

2. המערער הועמד לדין בשני תיקים שהדין בהם אוחד. לפי עובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 35540-07-13 (להלן: התיק הראשון), ביום 22.3.11 השליך המערער גחלים לערימת אשפה באזור העיר העתיקה בירושלים, לאחר שסיים לעשן נרגילה. כתוצאה מכך, פרצה שריפה במקום שהסבה נזק לכבל מתח וקצר חשמלי במקום. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בת"פ 58768-05-13 (להלן: התיק השני), ביום 8.11.12 גנב המערער מוצרים מחנות מרכול בה עבד, בשווי של כ- 1,000 ₪. הצדדים הסכימו כי על המערער יוטל של"ץ וקנס כפי שיקבע על ידי בית המשפט, ושאלת ההרשעה תיוותר לשיקול דעת בית המשפט.

הערעור - טענות הצדדים

3. ב"כ המערער טוען כי אין להרשיע את המערער בדין בנסיבות הענין ונוכח מהות העבירות. שירות המבחן התייחס

לשאלת אי הרשעה בתסקיר הראשון הקשור לתיק הראשון, אולם שאלה זו לא נבחנה בתסקירים שבאו לאחר מכן. נטען כי יחסו של שירות המבחן לא השתנה בשאלת אי ההרשעה. המערער קיבל אחריות מלאה על מעשיו, אין מדובר במעשים חמורים, המעשה הראשון עיקרו ברשלנות והתיק השני היטה את הכף. באה הפניה לאמור בתסקירים לעניין נסיבותיו האישיות של המערער, לאורח חייו הנורמטיבי למצבו הנפשי הקשה, היותו אדם צעיר ללא הרשעות קודמות, ועל-כן כל אלה מצדיקים ביטול ההרשעה, שכן הותרת ההרשעה על כנה תפגע באפשרויות התעסוקה שלו בעתיד במידה שייפלט לשוק העבודה. מכל אלה, ביטול ההרשעה הנו הצעד הנכון, מה עוד ששירות המבחן ימשיך לבדוק צעדיו של המערער גם בעתיד.

4. מנגד, תמכה המשיבה ידיה על הרשעת המערער. נטען כי הוסכם ששאלת ההרשעה תעמוד לדיון רק כאשר היה מונח לפני בית המשפט התיק הראשון וגם אז הוסכם כי המתחם יכול שיקלול הרשעה. לכך נוסף התיק השני שבא לאחר שניתן התסקיר הראשון. על כן עמדת המאשימה השתנתה, זאת גם לאחר שהמערער לא קיבל אחריות על מעשיו. לאור זאת ולאור כך שלא מתמלאים הכללים החלים בשאלת אי הרשעה, נטען כי ליש לדחות הערעור.

תסקירי שירות המבחן

5. בעניינו של המערער נערכו שלושה תסקירים. מהתסקירים עולה כי המערער הינו כבן 23, רווק, מתגורר עם משפחתו, סיים 11 שנות לימוד ועבד בעבודות מזדמנות. שירות המבחן התרשם כי המערער נעדר דפוסי התנהגות עבריינים, אך תפקודו התעסוקתי אינו יציב והוא מתקשה להתמיד בעבודה. המערער קיבל אחריות לביצוע העבירה בתיק הראשון, ותיאר כי ביצע אותה מתוך חוסר מחשבה ורשלנות. גם באשר לעבירה בתיק השני, המערער לקח אחריות לביצועה, ביטא חרטה ומודעות לחומרתה, אך התקשה להסביר את מניעיו לביצוע העבירה. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעה ולהטיל עונש של ש"ץ.

דיון

6. דין הערעור להידחות.

לזכות המערער עומדת הודאתו במיוחס לו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים. מתסקירי שירות המבחן עולה כי למערער אין עבר פלילי, הוא קיבל אחריות על מעשיו והביע חרטה על ביצועם. בשאלת הימנעות מהרשעת נאשם, קובעת הוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, כי אדם שנמצא אשם, יורשע. בית משפט ראשי לקבוע כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום ויחד עם זאת להימנע מהרשעה בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, כגון במקרה בו עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי לבין עוצמת הפגיעה בנאשם (ע"פ 9893/06 לאופר נגד מדינת ישראל (2007) (פורסם בנבו)). ביסוד ההחלטה שלא להרשיע נאשם עומדים בעיקרם שיקולים שעניינם בשיקום הנאשם וכשמדובר בסוג עבירה שמאפשר לוותר על הרשעה בלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים. (ר': ע"פ 3301/06 יעקב ביטי נ' מדינת ישראל (2006) (פורסם בנבו); ע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל, פ"ד (3) 337 (1997)). בעניינו, שירות המבחן ביסס בתסקיר הראשון את המלצתו להימנע מהרשעת המערער בהנמקה לאקונית, לפיה הרשעתו של המערער בדין עלולה לפגוע בעבודתו הנוכחית או באפשרויות תעסוקה עתידית. אולם, מהתסקירים עולה כי המערער עבד בעבודות מזדמנות מעת שנשר מלימודיו בבית הספר והעיד על עצמו כמי שמתקשה לגלות יציבות תעסוקתית לאורך זמן, וטענתו של ב"כ

המערער לקיומן של נסיבות חריגות המחייבות בעניינו הימנעות מהרשעה - לא בוססה כדבעי ולא הוכחה פגיעה במערער העולה על חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי. המערער גרם ברשלנותו לשריפה שהסבה נזק לתשתית ציבורית, וגנב מוצרים ממעסיקו בשווי של כ- 1,000 ₪. במקרה דנן גובר האינטרס הציבורי ובכך יועבר מסר ברור וחד כי אין להתייחס בסלחנות לעבירות שביצע המערער עד כדי שלילת אופיין העברייני של המעשים.

אשר-על-כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ה אייר תשע"ה, 14 מאי 2015 המערער, המערער וב"כ המשיבה.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט